

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a Ľubomíry Kúdelovej, v právnej veci žalobcu **R., s. r. o., P.**, IČO: X., právne zast. advokátskou kanceláriou V. M. & P., s. r. o., P., IČO: X. proti žalovanému **A., spol. s r. o. Č.**, IČO: X., právne zast. JUDr. D. I., advokátom, **N. o zaplatenie 129 460,50 Eur (3 900 127,02 Sk) istiny s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 4. augusta 2010 č. k. 10Cb/358/1998-775, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 4. augusta 2010 č. k. 10 Cb/358/1998-775 v časti o zaplatenie istiny 125 982,30 Eur s 13% ročným úrokom z istiny 108 487,68 Eur od 01. 01. 2002 do zaplatenia **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 31 611,05 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 04. 08. 2010 č. k. 10Cb/358/1998-775 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 129 460,50 Eur s 13% ročným úrokom z istiny 863,04 Eur od 01. 01. 2002 do zaplatenia, z istiny 108 487,68 Eur od 01. 01. 2002 do zaplatenia a zo sumy 2 107,81 Eur od 01. 01. 2002 do zaplatenia, všetko do troch dní. Súd v rozhodnutí uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov

konania vo výške 29 963,57 Eur, na účet advokátskej kancelárie V. M. & P., s. r. o., P.

V ďalšom konaní mal súd za preukázané, že medzi V.-X., a. s. – pôvodným žalobcom a štátnym podnikom P. M., P., boli uzavreté úverové zmluvy č. 3/91 zo dňa 17. 09. 1991, 5/91 zo dňa 17. 09. 1991 a č. 8/91 zo dňa 30. 10. 1991. Splatnosť úverov bola dohodnutá osobitne pre prípad prevodu úverovaného majetku na inú organizáciu v čl. III. bod 7 zmlúv tak, že dlžník sa zaviazal splatiť úver najneskôr ku dňu prevodu. Majetok pôvodného dlžníka P. M., P., š. p., bol na základe privatizačného projektu predaný Fondom národného majetku SR spoločnosti G. H., s. r. o., P., v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. v platnom znení s účinnosťou od 01. 07. 1992. Pôvodný dlžník š. p. P. M., P., bol na základe rozhodnutia Ministerstva poľnohospodárstva a výživy zo dňa 24. 06. 1992, ako zakladateľa, zrušený dňom 30. 06. 1992 bez likvidácie. Uplynutím dňa, ku ktorému bol š. p. zrušený, majetok š. p. P. M., P., prešiel do majetku FNM SR. Predajom štátneho podniku (zmluvou o predaji majetku štátu č. 30/1992) spoločnosti G. H., s. r. o., prešli zo zákona (§ 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb.) všetky práva a záväzky zrušeného š. p. na nového vlastníka. Odstúpením FNM SR od zmluvy o predaji majetku štátu a následným predajom podniku žalovanému (zmluva o predaji podniku č. 1923/1997) prešli všetky práva a záväzky zrušeného š. p. P. M., P., na žalovaného. Prevodom majetku pôvodného dlžníka došlo k splneniu podmienky dohodnutej v čl. III. bod 7 úverových zmlúv, týkajúcej sa splatnosti celého dlhu z úverových zmlúv. Žalobcovi tým vzniklo právo na zaplatenie zostatku dlhu voči právnomu nástupcovi pôvodného dlžníka, ktorým bola spoločnosť G. H., s. r. o. a následne voči žalovanému. Žalovaný ako nový nadobúdateľ š. p. v zmysle čl. II. bod 4 zmluvy o predaji podniku vstúpil do práv a záväzkov pôvodného dlžníka š. p. P. M., P. Žalovaný nebol v žiadnom právnom vzťahu so spoločnosťou G. H., s. r. o., a preto nie je ani viazaný právnymi úkonmi tejto spoločnosti a akékoľvek zmeny právneho vzťahu, vykonané spoločnosťou G. H., s. r. o., nie sú pre neho záväzné.

Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca nedostatok finančných prostriedkov na účte pôvodného dlžníka š. p. P. M., P., preukázal predložením Súvahy š. p. ku dňu 30. 06. 1992, z ktorej je zrejmé, že k uvedenému dňu mal š. p. na bežnom účte 72 000,-- Sk. Zo správy V. B., ktorú súd požiadal o zaslanie výpisov z bežných účtov š. p. P. M., P. (č. 5311-14607-372/0200, č. 1580-14607-372/0200 a č. 4386-14607-372/0200)

vyplýva, že banka nevedie účty označeného subjektu, pričom údaje archivuje desať rokov a následne ich skartuje (vymazáva).

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že pôvodný dlžník žalobcu ku dňu prevodu majetku (01. 07. 1992) nemal na účte dostatok finančných prostriedkov, nakoľko zostatok úverov ku dňu mimoriadnej splatnosti, ktorá nastala prevodom majetku, bol vo výške 3 357 800,-- Sk. Táto skutočnosť spôsobila, že dňom 01. 07. 1992 prestala plynúť premlčacia lehota a neplynula až do dňa predaja podniku žalovanému, t. j. ku dňu 11. 11. 1997 (12. 11. 1997 nadobudla účinnosť zmluva č. 1923/1997). Následne začala premlčania lehota plynúť 12. 11. 1997 a keďže žalobca svoje právo na zaplatenie nesplatených úverov z predmetných úverových zmlúv uplatnil na súde dňa 02. 09. 1998, uplatnil ho včas. S ohľadom na vyššie uvedený právny záver, je podľa súdu prvého stupňa námietka premlčania vznesená žalovaným právne bezvýznamná, lebo s poukazom na ust. § 131a Hospodárskeho zákonníka, mohol žalobca právo uplatniť na súde v čase od 12. 11. 1997 do 11. 11. 2000, on ho uplatnil už 02. 09. 1998.

Súd prvého stupňa preto žalobe, ako dôvodne podanej, vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie nezaplateného zostatku úveru č. 3/91 v sume 26 000,-- Sk, nezaplatených úrokov z úveru vyčíslených ku dňu 31. 12. 1995 v sume 4 503,73 Sk, ktoré boli dohodnuté dodatkom č. 1 k tejto zmluve zo dňa 23. 01. 1992, ďalej na zaplatenie nezaplateného zostatku úveru č. 5/91 vo výške 63 500,-- Sk a nezaplatených úrokov z úveru vyčíslených ku dňu 31. 12. 1995 v sume 10 781,41 Sk, ktoré boli dohodnuté dodatkom č. 1 k tejto zmluve zo dňa 23. 01. 1992, a nakoniec na zaplatenie nezaplateného zostatku z úveru č. 8/91 v sume 3 268 300,-- Sk a úroku z úveru vyčísleného k 31. 12. 1995 v sume 527 042,09 Sk, ktoré boli dohodnuté dodatkom č. 1 k tejto zmluve zo dňa 20. 01. 1992. Keďže žalovaný je s plnením v omeškaní, tak ho súd zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle § 141 Hospodárskeho zákonníka, a to z jednotlivých súm istiny vo výške, ako boli dohodnuté v dodatkoch k úverovým zmluvám č. 3 (k úverovej zmluve č. 3/91), č. 4 (k úverovej zmluve č. 5/91) a č. 4a (k úverovej zmluve č. 8/91). Z dôvodu, že výška úrokov z omeškania bola stranami dohodnutá, neprichádza do úvahy aplikácia § 378a ods. 1 Hospodárskeho zákonníka. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť nahradiť

trovy konania. Uviedol, že v konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., pretože súd prvého stupňa otázku premlčania nesprávne právne posúdil. Zdôraznil, že z ust. § 384 Hospodárskeho zákonníka vyplýva, že premlčacia lehota práv banky ako veriteľa z úverovej zmluvy voči organizácii ako dlžníkovi a voči ručiteľovi neplynie počas doby, keď na účte, z ktorého sa má pohľadávka banky uhradiť, nie je dostatok prostriedkov na jej uhradenie. Vzhľadom na to, že dlžníkom z úverovej zmluvy je organizácia, musí ísť o konkrétny účet organizácie, z ktorého sa má pohľadávka banky uhradiť. Podľa žalovaného v prejednávanej veci nepochybne bola a ešte stále je splnená podmienka spočívania premlčacej lehoty, ktorou podmienkou je existencia pohľadávky banky voči organizácii z úverovej zmluvy. Keďže najneskôr 30. 06. 1992 zanikol účet organizácie, z ktorého sa má pohľadávka banky uhradiť, od 30. 06. 1992 nemôžu byť podľa žalovaného splnené tie podmienky spočívania premlčacej lehoty, ktorými podmienkami sú existencia účtu organizácie a samozrejme nedostatok prostriedkov na účte organizácie, z ktorého účtu sa má pohľadávka banky uhradiť. Preto podľa žalovaného k spočívaniu premlčacej lehoty pohľadávky banky voči pôvodnému dlžníkovi P. M. P., š. p., mohlo dôjsť v čase do 30. 06. 1992, keď ešte existoval účet tohto pôvodného dlžníka.

Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa, aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 12. 2008 sp. zn. 2Obo 197/2007, premlčacia lehota vo vzťahu k celému nesplatenému zostatku úveru začala plynúť 01. 07. 1992, t. j. dňom mimoriadnej splatnosti úveru. Premlčacia lehota teda nezačala plynúť voči P. M., š. p., ktorá ku dňu 01. 07. 1992 už neexistovala, keďže zanikla 30. 06. 1992. Vzhľadom na to, že premlčacia lehota voči P. M., š. p., nezačala plynúť, nemohla ani spočívať (neplynúť).

Pokiaľ ide o premlčanie voči spoločnosti G. H., s. r. o., žalovaný uviedol, že táto spoločnosť uznala svoj záväzok čo malo v zmysle § 132 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka za následok začatie plynutia novej trojročnej premlčacej lehoty odo dňa uznania, t. j. 23. 07. 1992. Vzhľadom na to, že žalovaný nie je viazaný úkonmi spoločnosti G. H., s. r. o., nová premlčacia lehota vo vzťahu k žalovanému neplynie.

V súvislosti s premlčaním voči FNM SR ako zákonnému ručiteľovi za záväzky P. M., š. p., trojročná lehota, ktorá začala plynúť dňa 01. 07. 1992, uplynula 01. 07. 1995. Na základe odstúpenia od zmluvy o predaji majetku štátu, ktoré nadobudlo účinnosť

15. 07. 1996, podľa žalovaného sa FNM SR stal týmto dňom dlžníkom právneho predchodcu žalobcu v súvislosti s pohľadávkou, ktorá je predmetom tohto konania.

Zmluvou o predaji podniku zo dňa 11. 11. 1997, ktorú žalovaný uzavrel s FNM SR, žalovaný prevzal okrem iného dlh, ktorého zaplata sa domáha žalobca v tomto konaní od FNM SR ako právneho predchodcu žalobcu. V tejto súvislosti žalovaný analogicky poukázal na ust. § 531 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia námietky, ktoré má voči veriteľovi pôvodný dlžník, môže uplatniť aj osoba, ktorá dlh prevzala. FNM SR by preto mohol voči žalobcovi ako veriteľovi uplatniť námietku premlčania, keďže pohľadávka, ktorá je predmetom konania, sa voči nemu premlčala už 01. 07. 1995. Podľa uvedeného ustanovenia má túto námietku premlčania voči veriteľovi aj žalovaný, ako nový dlžník veriteľa. Vzhľadom na to, že žalovaný v konaní riadne uplatnil námietku premlčania, nemôže podľa žalovaného súd žalobcovi jeho právo priznať.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti a priznať mu trovy odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvého stupňa v zmysle právneho záveru odvolacieho súdu (obsiahnutého v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 12. 2008 sp. zn. 2Obo 197/2007) neprihliadol na právne úkony G. H., s. r. o. a správne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby, ako aj jej spočívanie vo vzťahu k pôvodnému dlžníkovi P. M., š. p. Tvrdenia žalovaného o započítaní si premlčacej doby FNM SR považuje žalobca za nesprávne a účelové, nakoľko záväzok pôvodného dlžníka P. M., š. p., bol prevodom majetku na G. H., s. r. o., postúpený spolu s týmto majetkom, a teda od tohto momentu FNM SR nemohol ručiť za záväzok pôvodného dlžníka P. M., š. p., nakoľko tento záväzok už na štátnom podniku nespočíval. Záonné ručenie FNM SR za záväzky pôvodného dlžníka P. M., š. p., uvádzané žalovaným, sú teda podľa žalobcu irelevantné vzhľadom na skutočnosť, že záväzok tohto štátneho podniku bol postúpený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O. s. p. v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

Z obsahu spisu sa zisťuje, že žalobou doručenou súdu prvého stupňa dňa 02. 09. 1998, uplatnil právny predchodca žalobcu voči žalovanému právo na zaplataenie spornej čiastky

3 900 127,23 Sk, z titulu nezaplateného zostatku poskytnutých úverov, a to na istine z Ú. zmluvy č. 3/91 vo výške 26 000,-- Sk a dohodnutých úrokoch v sume 4 503,73 Sk, na istine z Ú. zmluvy č. 5/91 vo výške 63 500,-- Sk a dohodnutých úrokoch v sume 10 781,41 Sk a na istine z Ú. zmluvy č. 8/91 vo výške 3 357 800,-- Sk a dohodnutých úrokoch vo výške 527 042,09 Sk.

Predmetné úverové zmluvy uzavreli právny predchodca žalobcu (V.-X., a. s.) a P. M., š. p. P., a to úverovú zmluvu č. 3/1991 dňa 17. 09. 1991 (č. l. 30 spisu), Ú. zmluvu č. 5/91 dňa 17. 09. 1991 (č. l. 34 spisu) a úverovú zmluvu č. 8/1991 dňa 30. 10. 1991 (č. l. 38 spisu).

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pôvodný dlžník P. M., š. p., P., bol rozhodnutím zakladateľa zrušený dňom 30. 06. 1992 bez likvidácie a jeho majetok bol na základe privatizačného projektu predaný Fondom národného majetku Slovenskej republiky spoločnosti G. H., s. r. o., v súlade so zák. č. 92/1991 Zb. s účinnosťou 01. 07. 1992, ktorá zmluvou o predaji majetku štátu č. 30/1992 (č. l. 14 spisu) vstúpila do práv a záväzkov pôvodného dlžníka. Odstúpením od tejto zmluvy Fondom národného majetku Slovenskej republiky a následným predajom podniku žalovanému (zmluva o predaji podniku č. 1923/1997 na č. l. 110 spisu) prešli práva a záväzky zrušeného š. p. na žalovaného.

Medzi účastníkmi konania nebol sporný dlh žalovaného, ale jedinou spornou skutočnosťou zostala otázka jeho premlčania, ktorú skutočnosť súd prvého stupňa skúmal na námietku žalovaného.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v ďalšom konaní dospel k záveru, že námietka premlčania uplatneného práva žalobcu nebola vznesená dôvodne, ktorý záver dovodil zo skutočnosti, že ku dňu prevodu majetku (01. 07. 1992) nemal pôvodný dlžník na účte s poukazom na ust. § 384 Hosp. zák. dostatok finančných prostriedkov, ktorá skutočnosť spôsobila, že týmto dňom prestala plynúť premlčacia lehota, ktorá neplynula až do dňa predaja podniku žalovanému, t. j. ku dňu 11. 11. 1997, a preto žalobca dňom 02. 09. 1998 podal žalobu v trojročnej premlčacej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so žalovaným, že právny dôvod spočívania premlčacej lehoty, konštatovaný súdom prvého stupňa, vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci, avšak nestotožnil sa s jeho tvrdením, že právo žalobcu je v celom rozsahu premlčané.

Súd prvého stupňa, ako už i Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci judikoval, správne posudzoval premlčanie práva žalobcu podľa Hospodárskeho zákonníka, ktorým sa s poukazom na ust. § 763 ods. 1 Obch. zák. spravujú predmetné právne vzťahy a tiež právo z nich vzniknuté.

Spočívanie premlčacej lehoty do momentu predaja podniku žalovanému, bez zreteľa k predchádzajúcemu predaju majetku štátu, však oporu v tomto právnom predpise nemá.

Nepochybne totiž prvý kupujúci G. H., s. r. o., zmluvou o predaji majetku štátu vstúpil do práv a záväzkov pôvodného dlžníka, ktorým predajom súčasne začala plynúť premlčacia lehota prevzatého záväzku, pretože splatnosť celého dlhu nastala od účinnosti tejto zmluvy s poukazom na čl. III. bod 7 predmetných úverových zmlúv, ako to správne namieta i žalovaný.

Skutočnosť, že Fond národného majetku Slovenskej republiky následne od tejto zmluvy odstúpil, ktorým momentom zmluva o predaji majetku štátu zanikla, nemá vplyv na už začaté plynutie premlčacej lehoty.

Žalovaný zmluvou o predaji podniku podľa jej čl. II. bod 4/ s vlastníckym právom k majetku podniku prevzal všetky práva a záväzky, súvisiace s týmto majetkom, ktoré vznikli štátnemu podniku P. M. v P., a teda tiež právo namietať premlčanie záväzku.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa správne vychádzal z ust. § 384 Hosp. zák., podľa ktorého pri právach banky z poskytovania úverov a pri právach proti ručiteľovi neplynú premlčacia lehota, pokiaľ na účte, z ktorého sa majú tieto pohľadávky uhradiť, nie je dostatok prostriedkov na ich úhradu.

Žalobca, ktorý rozporoval námietku premlčania práva, doložil do spisu výpisy zo sporného úverového účtu, za obdobie od 03. 06. 1994 do 04. 08. 1997, na ktorý účet právny predchodca žalobcu pri prevzatí záväzkov úvery preúčtoval (čl. 3 protokolov

o prevzatí záväzku podľa § 15 ods. 4 zák. č. 92/1991 Zb. z 23. 07. 1992, uzavretých právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou G. H., s. r. o.).

Tvrdenie žalovaného o tom, že pôvodný úverový účet bol zrušený, pre ktorý dôvod by podmienka ust. § 384 Hosp. zák. nebola naplnená, z uvedeného dôvodu neobstojí a naviac takýto dôvod by zjavne splňal úmysel zákonodarcu.

Z takto predloženého dôkazu Najvyšší súd Slovenskej republiky po zopakovanom dokazovaní zistil, že na účte, z ktorého mala byť pohľadávka žalobcu po predaji majetku štátu uhradená, nebol v uvedenom období od 03. 06. 1994 do 04. 08. 1997 dostatok finančných prostriedkov k úhrade splatnej pohľadávky žalobcu z úveru č. 8/1991 v celkovej výške 125 982,30 Eur (3 795 342,47 Sk), ktorú plusový stav účtu žiaden z uvedených dní nedosahoval. Nepochybne preto premlčacia lehota tejto pohľadávky v tomto čase neplynula.

Vychádzajúc z uvedeného a skutočnosti, že premlčacia lehota začala plynúť od 01. 07. 1992 (kedy účinnosťou zmluvy o predaji majetku štátu bol splatný uvedený dlh) a tiež skutočnosti, že žaloba bola doručená súdu prvého stupňa dňa 02. 09. 1998, je zrejmé, že žalobca podaním žaloby uplatnil svoje právo na zaplatenie úveru č. 8/1991 vo výške 125 982,30 Eur v trojročnej premlčacej lehote podľa § 131a v spojení s § 131d Hosp. zák.

Pokiaľ preto súd prvého stupňa žalobe v tejto časti, vrátane dohodnutého úroku z istiny vyhovel, rozhodol tak v súlade s právnym predpisom a Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov rozsudok Krajského súdu v Trenčíne v tejto časti podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Pretože na pohľadávky z úverov č. 3/91 a č. 5/91, ktoré ako samostatné právne vzťahy bolo potrebné posudzovať osobitne, v už uvedenom období bol na účte dostatok prostriedkov, keď od 03. 06. 1994 do 07. 05. 1996 až na niektoré dni plusový stav účtu bol vyšší než tieto pohľadávky žalobcu, nepochybne pre tento dôvod uplynula ich premlčacia lehota.

V danom prípade nebolo možné dovodiť ani, že uznaním týchto záväzkov začala plynúť desaťročná premlčacia lehota v zmysle § 131b ods. 6 Hosp. zák. Žalobca síce v konaní doložil protokoly o prevzatí záväzku medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou

G. H., spol. s r. o. z 23. 07. 1992 (č. 1. 29, 33 a 37 spisu) s uznaním záväzku. Z uvedeného uznávacieho prejavu však nevyplýva, že táto spoločnosť záväzok z úverov uznala čo do dôvodu a rozsahu, ktorý pre účinnosť uznávacieho prejavu predpokladá ust. § 132 ods. 1 Hosp. zák., preto mu nemožno priznať ani účinky plynutia novej premlčacej lehoty.

Z tohto dôvodu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nezaoberal ani námietkou žalovaného, že týmto právnym úkonom nemôže byť viazaný, pretože do práv a záväzkov prvého kupujúceho nevstúpil.

Pre úplnosť sa však žiada uviesť, že platnosť právnych úkonov do zániku zmluvy o predaji majetku štátu, ktorá sa inak spravovala Obchodným zákonníkom, nie je dotknutá a že žalovaný zmluvou o predaji podniku tento nadobudol do vlastníctva potom, čo vlastníctvo k tomuto majetku prešlo späťne na Fond národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúceho (čl. I. zmluvy), ktorý vo vzťahu k veriteľom je ručiteľom. Podľa čl. II. bod 4 uvedenej zmluvy prevzal len práva a tiež záväzky zrušeného štátneho podniku, ktoré existujú, a nie nové práva a záväzky, ktoré v súvislosti s prevádzkovaním podniku po privatizácii nadobudol a prevzal iný kupujúci, a ktoré zostali v platnosti a tento je nimi viazaný.

Keďže žalovaný v časti žaloby z úverov č. 3/91 a č. 5/91 vzniesol dôvodne námietku premlčania práva, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 3 O. s. p. tak, že žalobcovi priznal náhradu účelne vynaložených trov prvostupňového konania v celkovej výške 29 963,57 Eur, pozostávajúcich zo zaplatených súdnych poplatkov spolu vo výške 24 597,32 Eur a trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby po 679,14 Eur, 2 x paušálnej náhrady po 4,51 Eur, a 1 x po 4,97 Eur, 3 x 19% DPH po 129,03 Eur, náhrady za stratu času za 8 polhodín 150,56 Eur, cestovného 36,18 Eur podľa vyhl. č. 163/2002 Z. z., tiež odmenu za 3 úkony právnej služby po 679,14 Eur,

paušálnu náhradu 3 x 7,21 Eur, 19% DPH vo výške 130,40 Eur, 2 x náhradu za stratu času po 96,16 Eur, cestovného 24,55 Eur a cestovného 27,46 Eur, 19% DPH 1 x 153,34 Eur a 1 x 153,89 Eur podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. a tiež náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 1 647,48 Eur za 2 úkony právnej služby po 679,14 Eur, 1 x paušálna náhrada 7,21 Eur a 1 x paušálna náhrada 7,41 Eur a 20% DPH po 137,31 Eur a 137,27 Eur podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 18. augusta 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová